

DANICA.

Katolišk cerkven list.

List 15.

V četrtek 14. maliga travna 1853.

Tečaj VII.

Nekaj iz Amerike.

Nepozabljivi nekdanji Podbreški fajmošter, častiti gospod Franc Pirc, zdaj misionar v Ameriki, so ravno svoji sestri v Podbrezje pisali in k pismu tudi to le pesmico priložili, ki jo tukaj pobožnim bravcani »Danice« izročimo.

Misionska pesem od Oččpre-Indianor.

Ko sim svoje bil Indjane
V deželi Mihigan
Imenvane Otovane
Prav vterdil v vernim stan':
Se m' je želja v sercu vnela
K daljnim ajdam se podat',
Tam, kjer vera ni svetila,
K božji čedi jih peljat. —

Nagla barka me prenese
Sto veliko milj hodá,
Ravn' ko tica berž preteče
Daljo jezer in vodá.
K takim sim prišel Indjanam
Ki se vsak le slab' oblač',
Ni podobnih nič kristjanam,
Ko živina nič drugač.

Eno varno pokrivalo
Le pokriva ledje zgolj,
In le majhno zagrinjalo
Ima tu obojni spol.
Prebivaljša njih so borne,
Z ljubjem je pokrit šotor,
S kožo v postlji se ogerne,
Legar terde tla so zgolj.

Živeža jim vedno manka,
Zvir in ribe jih redé;
Kadar jim pa tega zmanka,
Vsi od lakote medlé.
Copernia, malikvanje
Je pri njih navadno blo,
Svete vere oznanvanja
Slišalo se ni uho.

Zdaj pa vender so pripravi
Poslušati božji glas,
Mojim naukam so udani
In spoznajo srečni čas.
Več ko sedemtavžent ajdov
Moji vesti je izročen',
Sto milj daleč tud kristjanov
V mojo skerb priporočen'.

Moje fare je pokrajna
Še čez tavžent milj hodá,
Pot po nji mi je težavna
Polna gojzdov in vodá.
V Krovingu sim ee bil ustavil,

Pervi sim začel misjon,
Novo cerkev sim napravil,
V ktero vabi mali zvon.

Je na lepim grič' okroglim
Cerkev ino turnič bel,
Kjer je o prihodu mojim
Še mališki boben pel.
Zadovoljno med divjaki
Kakor oče jih učim.
Serčno ljubi me vsaki,
V božjim miru prav živim.

Dan na dan imam zdaj šolo,
Pridigvam jim vsak večer,
De bi spolnil božjo voljo,
Vse pripeljal k pravi ver'.
Večidel že molit' znajo,
V cerkvi prav lepo pojo,
Gorko serce k ver' imajo
In živijo prav lepó.

Ob nedeljah jih kersujem,
Kar med tednam podučim,
V Božjo milost sporočujem,
In se v duhu veselim.
Jest sim prav Bogu hvaležin,
K' me je peljal v leta kraj,
Kjer bom dobrih del deležin
Pot pripravil v sveti raj.

Bog daj gnado vsim Indjanam
Vse storiti, kar učim;
Vam pa mojim deželanam
Se v moltev izročim.
Vsi prijetli tam na Kranjskim
Le molte za me zdaj,
De ovčie bi na Indjanskim
Več pripeljal v sveti raj.

V Krovingu 1. prosenca 1853.

Franc Pirc,
misionar.

Iz tega se vidi, kako vneti so častiti gospod misionar za dušni prid svojih ljubih Indianov, in da tudi tam v daljnih krajih svojih Kranjcev ne pozabijo, in še v svojih starih letih radi slovensko pišejo. — Naj bi bilo to marsikteremu tukajšnjih gospodov v izgled in posnemo!

A. Praprotnik,
Podbrežan.

Prošnja.

Ljuba Danica! Tvoj znani prijatelj od Savine
Ti piše danes s solznimi očmi silno žalostno pismi-
ce, Ti naznaniti, da je polovica Brašlovškiga terga
na spodnjim Štajerskim v strašnim požaru, kakor-
sniga nar stareji ljudje daleč okoli pomniti ne vejo,

včeraj popoldne pogorelo. V posebno nesrečo je pihal silin veter, kateri je ognjene šopke s toliko naglico od strehe do strehe prenašal in vneti ognj tako silovito podpihoval, da je ves terg, preden je četertinka ure pretekla, kakor v kervavim ognjem morju stal. Pogled tega požara je bil od daleč sicer res veličansk, pa kaj de tudi žalostin, da se Bogu usmili! Zato je pa tudi od vsih strani na perutih ljubezni in skorej neverjetne hitrosti veliko duhovnov, uradnikov in ljudomilih sosedov z brizgavicami skupej hitelo, katerim se za Bogam in našo farno varhinjo Mario zlasti zahvaliti imamo, da nismo danes vsi brez razločka od perviga do zadnjiga brez živeža in strehe. Per vsim tem pa je ognj silno veliko škode naredil. Dvajset hiš je večidel popolnoma noter do tal požganih, ali saj silno hudo poskodvanih: pristav pa je še nad dvajset in tudi veliko lepih kozelcov pod tergam popolnoma v groblje in v pepel spremenjenih. Ker je ognj silno naglo okoli segal, ni bilo ljudem moč, razun živine, skorej ničesar družiga oteti. Vsa klaja, vse žito in drugi živež, vsa obleka, vse orodje, per nekterih hišah še celo denarji — z eno besedo vse, vse so ubogi pogorelci zgubili. Serce nam od žalosti poka in nehote se nam solze utrinjajo, ako se danes po tergu sprehajamo in ne slišimo kakor jok in zalovanje in ne vidimo družiga, kakor vse prestrašene, blede in upadene lica, ter srečujemo otroke in starčike, premožne in uboge, kateri vsi razun slabe delavniške obleke na životu nimajo danes ne strehe ne grizljaja kruha. Nesreča za naš terg pa je toliko večja, ker so ljudje, akeravno pridnih rok, že tudi dosihmal le pičlo shajati zamogli, zato ker je naše polje silno kamenito, razun poljedelstva in nar nevarnih rokodelstev pa ni per našim tergu pod milim Bogam nobeniga zaslužka. Ako tedaj od ljudomilih dobrotnikov obilne pomoči ne prejmemo, — zakaj tudi zavarvanje nekterih bo per toliki in tako obravnani škodi le malo zdalo — bodo pogorelci permorani, ali silno dolgo v nar večji revšini živeti in še bolj ubožati, ali pa se verh glave zadolžiti in se za dolge dolge leta v nar večji skerbi zaplesti. V takih okoljshinah, ljuba Danica! vem, da mi ne boš zamerila, ako se z bratovskim zaupanjem k Tebi obrnem ino Te v imenu Jezusovim prav lepo prosim, da bi blagovolila darove sprejemati, ako bi se utegnila ktera dobra duša med Tvojimi braveci najti, ktera se bo hotla svojih v resnici silno ubogih bratov na Štajerskim usmiliti. *) Pristaviti se samo moramo, da so Brašlovčanje to-

liko bolj obèniga usmiljenja vredni, ker so tudi oni, kakor so sami okrožni poglavar pohvalno od njih pričali, vselej z veseljem nesrečnim pogorelcem v katerim koli kraju našiga cesarstva na pomoč hiteli, tako da se ni v celim okrogu per nobeni fari za pogorelce toliko nabralo, kakor ravno v Brašlovški fari. Ne govorimo tega zato, da bi sami sebe hvallili, temuč prevelika nesreča in moja ravno toliko ljubezin do mojih v resnici preubogih sosedov in rojakov me je persilila, tudi tega opomniti, ker sim mislil, da bodo tudi drugi toliko rajši in radodarniši nam na pomoč prišli, kolikor radodarniši smo sami v boljsh časih enako nesrečnim pogorelcem pomagali: upajoči, da se bodo tudi nad nami besede Žveličarjeve dopolnile: „Dajte, in tudi vam se bo dala mera zverhana in natlačena v vaše naročje“. Silno ljubo bi nam bilo, ako bi hotlo tudi častito vredništvo „Novic“, ktero je bilo nam Štajercem vseskozi prijazno, na našo prošnjo ozir imeti in tudi svoje spoštovane bravece k radovoljni bernji za nas uboge Brašlovške pogorelce povabiti. Ti pa bodi prepričana, ljuba Danica! da nimam serčniši zelje, kakor Te nikdar več s takimi prošnjami ne nadlegovati, temuč zanaprej Ti vsikdar le veselih novic dopisovati, ter bivam Tvoj zvesti prijatelj

Brašlovce 8. mal. travna 1853.

K—.

Naznanilo apostolskiga namestnika iz Hartuma v sredi maliga serpana 1852 do velikiga odbora Martine družbe na Dunaju.

Gospod grof M. Fries me je une dni z naznanilam razveselil, da se katoliški Avstrianeci po neskončnim usmiljenju Božjim razširjanja katoliške vere v srednji Afriki še vedno prav goreče vdeležujejo. To mi je gotovo znamenje, da bo Bog, ki serca človeške po svoji volji viža in svoje ljube otroke za zaslužljive dela vnema, tudi meni in vsim mojim zvestim sodelavcem v nogradu Gospodovim serčnost in zaupanje dodelil, po poti, na ktero smo se z njegovo gnado podali, brez strahu in trepeta dalje iti, bodi si še tako nevarna in trudivna pot, po kateri nam je do konca priti. Solze serčne zahvale so se mi po licih vlile, ko sim zagledal, koliko so skladi za naš mision znesli. O da bi se zamogel prav zahvaliti Njih apostolski Svetlosti, našimu pobožnimu, junaškemu cesarju, našimu dobrotinimu podporniku in njegovi milostljivi rodovini, vsim prečastitim gospodam škofam, vsim duhovnim pastirjem, vsim ljubim prijetlam našiga misiona, ki marljivi bučelci enako za veliko Božje delo radi in veseli darove prinašajo! Vedno spoznam, da mi je sveta dolžnost, dobrotnike našiga misiona neprenehama v njih dušnih in telesnih potrebah per sveti maši varstvu vsigamogočniga Boga perporočevati.

Prehitra smert gosp. J. Altmana je bila zame žalostna novica. Precej smo po njim bilje opravili, slovesne, kolikor je bilo mogoče, vpričo učenčikov, in vsakteri mašnik je za-nj trikrat maševal. Zaukazal sim, da se bo v prihodnje po smerti sleherniga uda velikiga odbora ravno to opravljalo: kakor sim tudi kmalo po našim prihodu v Hartum pismo naredil, da se za žive in mertve ude Martine družbe in za vse druge naše dobrotnike z začetkam tekočiga leta 8. dan vsaciga mesca ena sveta maša bere, 8. kimoveca pa, v god varhinje naše družbe, vsi pričujoči mašniki za-nje mašujejo. — Bog naj nas v svoji neskončni dobrotljivosti tudi tukaj kakor popred na daljnem popotvanju s svojo

*) „Božji dar je rodovitno drevo, ki tavezenter i sad obrodi“ (sv. Bonaventura), in četa dar bolj potrebin človek prejme, v boljši zemljo je drevo vsajeno. Bere se pa od nekiga svetnika, da ni nikoli nikomur daru odrekal, kateri ga je v Jezusovim imenu prosil; v tem imenu, ako smemo, tudi mi svojo prošnjo pristavimo k prošnji gosp. dopisovavca in ponižno poterkamo na vrata usmiljenih Slovencev za nesrečne Brašlovčane. Brašlovčani so sploh za bogoljubne in ljudoljubne ljudi znani, in kar nas Krajnce posebej tiče, so oni v mnogih zadevah in zavezah z nami, nam močno prijetli, da ne lahko kateri sosedje bolj; torej so našiga posebniga ozira vredni. Zdaj imamo perložnost pokazati, da znamo tudi mi dobriga soseda ceniti. Danica bo dari hvaležno sprejemala in naznanaovala. Bog daj, da bi jih obilno bilo.

vsigamogočno roke varuje in nas sredi Afrike, koncu našiga hrepenenja in truda, vedno bolj perbližuje.

Ker je zdaj tukaj več mašnikov in ker so do-
brotniki naši cerkvi več cerkvene oprave bili v dar
dali, sim zamogel precej v začetku tega leta službo
Božjo v Hartumu bolj slovesno napraviti. O sveč-
nici so bile sveče, cvetno nedeljo palme blagoslov-
ljene, in naši zamorčiki okrogloga črniga lica in
svetlih oči so bili silno veseli, ko so o svečnici go-
reče bele svečice, cvetno nedeljo pa blagoslovljene
dolge palmove vejice, ki smo jih na vertu dobili, v
črne ročice prejeli, in so se per pogledu svečice
čistosti presvete Divice, per pogledu vejic pa slo-
vesniga vhoda Sinu Davidoviga živo spomnili. Tudi
skrivnostni veliki teden smo, kolikor je bilo mogoče,
slovesno obhajali. Gospoda Kociančič in Daninger
sta bila lep Božji grob napravila, pred katerim so
naši zamorčiki pobožno molili, in pred katerim bi se
tudi beli otročiči evropejski ne bili sramovali svoj-
jih ročic k molitvi skleniti. Vender se je pa nekter-
im mojih tovaršev o veliki noči užalilo zavoljo
majhne in revne ilnate cerkvice, zavoljo majhniga
števila vernih, posebno pa zavoljo spomina nekdaš-
nih slovesnost nar veselsiga praznika v ljubi domo-
vini, kjer se z vernimi tudi natura iz spanja zbudi
in se z Jezusam, ki je od smerti vstal, razveseljuje.
Meni se je pa letašnja velika noč kakor prva vi-
dna zmaga dozdevala, ki jo je sveta cerkev v teh
daljnih krajih nevernikov in ajdov nad tamnotno
močjo nejevere obhajala in nehote se mi je kazal
veliki razloček med sedajnim in 1848. letam, v
kterim smo bili v Sudan peršli. Takrat sim se bil
z bukvami Kristusoviga terpljenja v samotno tamno
stanico zaklenil. Nobene ovčice ni bilo tačas zmed
Gospodove čede. Ni bilo še nobeniga svetišča, v
kterim bi bili edino praviga Boga molili: praznote
in žalosti nehvalezniga mesta, ki je Sinu Božjiga
križalo, nisim nikdar tako globoko čutil, kakor v
našim tačasnim stanju, sredi mesta, v ktero se ni
peršlo oznanilo večniga zveličanja. Praznik Go-
spodoviga vstajenja sim obhajal s tiho mašo, ki
sim jo bral per altarju, narejenim iz dveh skrinj,
ki ste bile ena na drugo položeni, zraven postelje
bolniga očeta Rilota, Bogu v spravo nesrečniga
ljudstva. Letas je pa tudi tukaj v veliko noč maš-
nik pobožnim vernim slovesno hvalno pesem Jezusa,
ki je od smerti vstal, per praznično napravljenim
altarju naznanil, orgle so donele, naši črni kerše-
niki so veselo prepevali hvalo Bogu za odrešenje
človeškiga roda, in na ladji „Stella matutina“ so
na visokih jadrilih banderica vihrale in streljanje
s sinje reke je vernim in nevernim veliki praznik
oznanovalo.

Binkoštno nedeljo sim nekoliko učenčikov, do-
volj podučenh, s serčno željo birmal, de bi jih s. Duh
s svojo gnado v nepremakljive spoznovavce svete
vere spreobernal. Moji tovarši so jim botri bili in
za vezilo so jim dali darove malih učenk častitih
nun Mariiniga obiskovanja na Dunaju in družih
otroških prijatlov. O svetim Rešnjim Telesu nismo
obhoda imeli, ker za tako slovesnost potrebne per-
prave nimamo.

V naši hiši se zdaj vse giblje. Vsaki ima svoje
delo. V šoli učé trije učeniki čez 40 otrok, odkar
so nam odecpljeni kopti svoje otroke zročili; so-
sebeno se v nji trudi častiti gospod Milharčič, otrok-
kam prav prijatel. V naših umetnijskih delavnišni-
cah se od jutra do večera nar potrebniši orodja
za dom in kmetovanje zdelujejo in razumnost g.
Kociančiča nas vedno z novimi rečmi razveseljuje.

C. k. namestni oskerbnik Dr. Konst. Reiz nam
je perpomogel, za nune Jezusoviga Serca in za-
morske deklice na zahodnji strani zemljiše kupiti,
ki 1000 štirjaških seznejev obseže. Plačalo se je
z denarjem, ki ga je gospa grafinja Kinski per po-
božnih Dunajskih gospoh nabrala, in ki mi je pred
mojim odhodom iz Dunaja zročen bil.

Dve tretjini tega zemljiša, kjer je okoli 1100
dreves, je naš verli vertnar Hruška prav lepo v
red djal. Med drevesi je nar več datelnov, limon,
pomeranč, gist (annonn squamosa), indianskih in
laških smokev, banan, granatov in vinskih tert, ki
v daljavo senco delajo. Široke ravne ceste, z ži-
vim plotam ograjene, vert po dolgama in počez
prekrižvajo. Zemljiše za stanovanje, dvorise in
solo odločeno, smo nekaj s sočivjem obsejali, nekaj
pa neobdelano pustili, ker moramo nar pred za
cerkev in obojno odredilnico potrebnih reči perpravi-
viti, zidarjev, mizarjev in ključavničarjev dobiti in
potem po planu, namenu permerjenim, z Božjo po-
močjo vogelni kamen postaviti za terdno in vsim
potrebam permerno poslopje. Zato dozdam še nie
družiga nisim napravil kakor silno potrebno pro-
storno delavnišnico; na vso moč sim si pa perza-
deval za zidanje potrebnih reči dobiti: kamuja,
opeke, apna in lesa.

Kamenje se dobi v Omdormanu, na zahodnim
bregu iztoka obeh rek, le pol ure od Hartuma de-
leč, in se lahko po vodi do brega našiga verta per-
pelje. Opeka, 1000 za 6 ali 7 goldinarjev, in
apno se lahko dobi iz Tamaniate, ki je nekoliko
bolj deleč. Les pa, ki ga okoli Hartuma ni, bomo
mogli iz južnih krajev sinje reke, zmed „Koserzata-
in „Fazoglua“, poskerbeti in zato nalaš ljudi tje po-
slati. Iz tistih krajev se tudi nar lepsi les za mi-
zarske in strugarske dela v Hartum plavi.

Nove poslopja nam bodo pač veliko skerbi in
truda napravile in veliko denarja potrebovale. Skerb
in trud z Božjo pomočjo sprejmemo radi in s ter-
dnim zaupanjem, de nas bodo blagosereni dobrot-
niki in prijatli, kakor dosihmal, tudi v prihodnje z
vso močjo podpirali, de bo ta staja kmalo zamogla
blagoslov v vsi obilnosti po daljnih krajih srednje
Afrike razlivati. Upam pa tudi, de tisti, ki jih je
Bog o moji pričujočnosti v domači poklical, našiga
misiona se osebno vdeležiti, noviga poklica pričā-
kujejo, po dalni trudni poti brate svoje doiti
ter z njimi v novim nogradu Gospodovim truditi se.

Potrebovali bi 4 ali 6 mašnikov, kateri naj
prošnje za sprejetje in spričevanja dostojne pri-
pravnosti, ki jim jih škofijstvo podeli, do velikim
odboru prečastitiga velikiga škofa in kardinala v
Pragi, gospoda kneza Friderika Švarcenberga, po-
šljejo; ravno tako za prihodnje zidanje zidarjev,
mizarjev in ključavničarjev, kateri so več ali manj
tudi v družih delih zurjeni. Delavci naj se ali za
zmeraj ali za nekaj časa misionu perdružijo, kjer
bodo z vsim preskerbljeni in se jim plačila nie ne
bo dajalo, ali bodo pa izjemno pogodbo naredili in
po pretečenih treh ali štirih letih svoje službe pla-
čilo v denarjih prejeli. Tudi naj delavci spriče-
vanje neomadežaniga življenja per svojim duhovnim
pastirju dobé in prošnji za sprejetje perložé. Ve-
liki odbor naj pa le tiste sprejme, kateri želé za-
voljo praviga poklica, ne pa zavoljo dobička v mi-
sionu iti. V polajsanje popotvanja perstavim v krat-
kim, kako naj se popotniki obnašajo. Ko jih bo 10
ali 12 skupaj, bi prav rad imel, de naj bi se pre-
cej napotili, ker bo v Hartumu zdaj malo delavcev,
dela pa dan na dan več, ker se bomo eni po Beli

Reki dalje podali, in ker sta dva zmed naših poprejšnjih misionarjev v Evropo nazaj poklicana. Preden se bom prihodnje poletje po Beli Reki nazaj vernil, bo, kakor upam, tudi tukaj sporočilo, de so novi delavci že na poti.

Akoravno jih je letas v Hartumu veliko pomerlo, je vendar Bog nas vse še per življenju ohranil. To bo tudi tiste, ki mislijo za nami priti, s serčnostjo in z zaupanjem v Božje varstvo navdalo in jih v sklepu potordilo.

Perstavim tudi še nekoliko zapisnikov potrebniga orodja za hišo in šolo in druge reči in prosim jih na Dunaju in v Terstu nakupiti in jih po navadni poti skozi Aleksandrio, Kairo in Asuan v Hartum poslati. . . .

Ig. Knobleher s. r.

Ogled po Slovenskim.

Iz Ljubljane. Gospod Jožef Marešič pride za izpostavljeniga kaplana v Harije, gosp. Peter Kristofič za kaplana v Mengiš, g. Janez Krašković za kaplana v Kočevje, g. Anton Žakelj za kaplana v Mernopec, g. Janez Zužek za kaplana v Dobernice, g. Andrej Drobnič, zgodnjik v Ternovi, za kaplana na Trato; njegovo mesto ostane izpraznjeno. — V Železnike pride za kaplana g. Janez Zore, in na njegovo mesto v Prem g. Janez Fajdiga, lani posvečeni mašnik. — G. Simon Plenčar je iz Trojan prestavljen v Kočevje namesto gosp. Jožefa Krombholca; njegovo mesto ostane izpraznjeno. — G. Jožef Križner, kaplan v Sent-Jurji, ostane tam za beneficiata; na njegovo mesto pride g. Anton Gole; v Cerkle g. Janez Puhar, v Grad g. Janez Stupar, in namesto njega v Idrio g. Martin Šlibar, beneficiat v Sent-Jurji. — G. Venceslav Pehare je prestavljen v Gorje; namesto njega pride v Sostro g. Juri Humar, in v Čermošnice g. Janez Juvanc iz Stariga Loga na Kočevskim. — 6. mahga travna je v Novim mestu umerl fajmošter v pokoju g. Mihael Albreht; 10. mah. travna pa g. Jakop Jan, fajmošter per sv. Križu per Kostanjevici. Naj v miru počivata!

Ciril-Metodoro. G. A. Lapajne so nam poslali z Vač 151 imen novih družnikov. Tudi več družih od drugod. — Bog plati!

Od Savine 28. sušca. K—. Ko so se obilno zbrani ljudje v god ss. Cirila in Metoda v tolikim duhovnim veselju per sv. Ježefu radovali, pač gotovo ne eden zmed vseh mislil ni, de se bodo v malo dneh še v obilnišem številu ravno tamkej znašli ne k veseli, ampak k silno žalostni slovesnosti. Bilo je 15. dan tega meseca, ko častitiga vodja misionske družbe, Janeza Klajžerja, kateri je sicer silno zgodej vstajal in na svoje opravila hodil, le predolgo nikjer ni bilo zagledati. Okoli osme ure grejo poslednjič v njegovo izbo gledat in najdejo ga še v postelji ležečega — tode mertviga. Po noči ga je bil mertud zadel in je zapustil po nagli smerti, v 46. letu svoje starosti solzno dolino te zemlje, ter se preselil, kakor zaupamo, na tisti presrečni kraj, kjer ni več ne solz ne terpljenja, ampak le veselje od vekomaj do vekomaj; zakaj rajni je ravno tiste dni duhovne vaje obhajal, *) kdo bi tedaj zamogel

dvomiti, de bi smert, ktera ga je per tako svetim opravilu našla, ko se bile vse njegove misli in želje le v Boga zamaknjene, za njega srečna ne bila? Silno veliko ljudi se je zbralo, tudi gospode iz mesta, in vsa šolska mladost, ko so truplo s prijazniga griča doli do mesta pernesli. Tukej je osem šolskih mladenčev noslje prevzelo, in med milim duhovskim petjem je dolga procesija na pokopališe sv. Maksimiliana dospela. Tukaj so prečastiti gospod opat besedo povzeli, in s prelepo nemško pridigo zbrano množico nagovorili ter cvetlic mnogoterih lepih nauk, uterganih na prezgodnjim grobu rajniga, poslušavcam v spomin podali. Mnogotero oko je bilo solzno; globoka žalost pa je zlasti tergala serce zapuščenim misionskim bratom in goste solze so se utrinjale peterim usmiljenim sestram, ktere so bile iz Gradca k pogrebu prišle, zato ker so v rajnim gospod Klajžerju tudi svojiga gorečiga in preskerbniga višiga vodja zgubile. Zares je ta zguba za usmiljeno sestre, še bolj pa za misionsko družbo per sv. Jožefu silno velika, zato ker je bil rajni ves goreč za svoj poklic, od ljudi ljubljen kakor pridigar perserčniga in vedno v viši duhovsko življenje segajočiga govorjenja in z eno besedo, mož po volji božji. Ali ravno to, de nad malo misionsko družbico precej v začetku toliko skušnj in križev od raznih strani perhaja, nam daje veselo poročstvo, de je Bog za poznejši čas tej družbi še imenit in visok poklic odločil; zakaj tako nas uče skušnje vsih časov, de se mora vsaka dobra naprava v začetku z veliko zopernostmi, zaderžki in skušnjami vojskovati, de se človek ne prevzame in de se učimo, de Bog v izpeljanje svojih svetih namenov nikakoršne človeške pomoči ne potrebuje, de se ne smemo na nobeniga človeka zanasati, ampak le na Boga, in de spoznamo, de je vse, kar se dobro na svetu izpelja, ne človeško, ampak božje delo. — Te dni smo prejeli silno važin pastirski list od našiga milostljiviga Lavantinskiga kneza in škofa, kateri je zložen o priliki poskušeni umora, pa čudovtliga otenja in srečniga ozdravljenja Njih cesarske apostolske svetlosti, kateri bo danes, ko se zahvalno opravilo po vsi škofii v ta namen obhaja, per obeh opravilih s prižnice bran.

Darovi.

Za pogorele Brašlovčane.

Z. in J. 6 gold. — Več dobrotnikov v Ljubljani 33 goldinarjev. —

Mili darovi.

Za afrikanski mision. Duhoven: več bukev in en roket.

srečno dokončali. Ravno tisto nedeljo zjutraj ob 5. nam kratek prav primerin nagovorček (pridigo) naredijo, po tlej skoz celi dan spovedujejo, razun le kratkiga odpočitka, kjer se skupaj nekoliko oddahnemo in se prav po bratovsko to in to pomenimo, že precej dolgo se ranreč nismo vidili. V ponedeljek so šli sami k sveti spovedi, kakor so tudi poprej bili navajeni vsak teden se spovedati; po tem so odmaševali, in na to zopet pridno spovedovali. Po večerni molitvi gredo narazen. — oni še eniga sobrata spovedó, mu po stopnicah posvetijo, — in to je bilo poslednje našiga občinskiga življenja. Zakaj, kdo bi bil kaj taciaga previdil ali si le misliti mogel? drugi dan zjutraj jih mertve najdemo! — Naj bo volja Božja! Bog je nam samim, prejden se drugim na mision podamo, prav razločno pridigo naredil: »Bodite perpravljani, ker ne veste ne ure ne dneva; Gospod bo persel kakor tat ponóci« itd.

*) Iz druziga vira se naslednje bližniški okolišine zvemo: »Perviga sušca so šli imenovani gospod v Gradec ter so ondi skoz več dni milostnim sestram duhovne vaje ali eksercicie lepo obhajali. Tiho nedeljo t. j. 13. u. m. zjutraj na vse zgodej pridejo s tovaršem g. Derlerjem po železnici domu — prav zdravi in veseli, de so duhovno delo